

Tolerància... sí, però

Fa alguns anys, vaig escoltar un senyor que ens parlava del terrorisme al món. Després de la conferència, asseguts davant d'un got de vi, un amic meu que també havia escoltat el conferenciant va dir-me, més o menys, aquestes paraules: durant la segona guerra mundial, un militar francès es manté en la legalitat de l'Estat, però la història el jutjava com un traïdor, aquest era Petain. Un altre militar francès entra en la insurrecció armada; es diu de Gaulle, salvador de la pàtria.

On és la diferència?

És molt senzill: la immediata història ha desempatat el paper dels protagonistes i podem dir, sense cap dubte, de quina banda estava el dret, la justícia i la llibertat.

Durant la mateixa guerra, un resistent bretó fa esclatar una torre. Esdevé un heroi, al costat d'altres bretons que van escollir formes d'accions menys violentes.

Trenta-cinc anys més tard, el fill del resistent bretó fa esclatar també la mateixa torre; esdevé un terrorista.

On és la diferència?

Ja no és tan senzill. El pare i el fill tots dos podrien parlar-nos d'opressió.

Un catòlic irlandès llança una bomba a un barri protestant; esdevé un heroi catòlic i un assassí protestant.

On és la diferència?

No és de cap manera senzill quan no som ni catòlics ni protestants ni irlandesos.

Un home dispara un tret al president Kennedy. Amb tota evidència, és un boig. Excepte potser per als milions de persones de pertot arreu del món oprimits per l'imperialisme americà del qual per a ells aquest President és el símbol de l'opressió.

Un home dispara un tret a Martin Luther King. Amb tota evidència, és un boig. Excepte potser... excepte potser per a qui?

Nens jugant davant d'una pintada terrorista en el barri protestant de Skankill a Belfast (Fotografia extreta de "El País semanal", núm. 1103).

On és la diferència entre aquells dos criminals boigs?

Palestins metrallen un grup de nens jueus. Els americans atomitzen Hiroshima. Els russos anihilen un poble afganès.

Hi ha encara una diferència?

Vaig embolicant expressament diferents formes de violència que no invoquen necessàriament clàssiques definicions del terrorisme, car totes són del nostre quotidià assortiment. Con-

demnar o absoldre, comprendre, rebutjar, tolerar, les diferències s'apressen cada dia al nostre cor. I cada vegada, la diferència resideix en el pensament que ens fèiem de la llibertat, de la justícia, de la innocència. Sabem molt bé que hi ha països al món on la llibertat és al cap del fusell, països on l'home no té cap altra manera de lluita armada per obtenir el dret a viure amb dignitat.

Però, sabem també que hi ha altres països on la fragor de les armes busca únicament substituir una opressió per una altra opressió, una presó per una altra presó, països on els cellers són sempre els mateixos.

Així, estem condemnats cada dia a escollir els combats que podem comprendre i els altres que hem de rebutjar. És una elecció sovint impossible que ens imposa moltes exigències i lucidesa. Calen poques coses perquè siguem considerats per un altre com un terrorista.

Amb totes les nostres decisions, inquietuds, ens quedarà una pobra i terrible certesa i prou: cap combat, cap excusa no pot justificar la matança de nens ni tampoc el carnatge de persones innocents. En contra d'aquella bogeria, si cal, ens declarem intolerants.

RICARD VANEUKEN
(Sa Fontansa)
Begur

Visc enamorat

M'agrada
com sa cara s'il·lumina
quan somriu,
i sa mirada,
quin goig s'adivina
si de sobte riu!

Ses ulls m'acaricien
lliscant com l'or
plens de tendresa
tot delicadesa
transmetent dolçor
mentre em miren

Sa perfum és suau
d'olor a primavera
de flor riallera
de gespa matinera
de rosada encisera
d'il·lusió que em plau

Si ses amoroses mans
m'amanyaguen
visc la sensació
de rebre estimació,
doncs m'afalaguen
com a novells amants.

Percebo dins meu
com li batega el cor
quasi a flor de pell,
i n'és sentit tant bell
que m'omple d'amor,
per sempre seré seu.

PERE R. DARNÉS
(El Prat)